

1) De Zee Als Bruid

Koud en zout wij zijn met de zee getrouwd.
haar boezem verdrinken wij.
Wij sterven zo van smetten vrij.

Zwart haar hangt langs haar neer
haar blik stilt elk verweer.
ze voert haar grillig schrikbewind
waar het schuim der aarde zich bevindt

Godvrezendheid helpt je niet
Als je haar naar de ogen ziet.
Een bruidsboeket drijft in de zee,
ze sleurt ons naar de bodem mee.

Geen verweer
Zij bijt met de tanden des tijds
Geen genadeslag de strijd gaat voort
Geen verwijt
Zij doodt met de gratie Gods
Geen genadeslag de strijd gaat voort

Gouden lepel, bedelstaf liggen samen in het zeemansgraf
Het gouden koren en het kaf alles eindigt in het zeemansgraf

Gouden lepel, bedelstaf liggen samen in het zeemansgraf
Het gouden koren en het kaf alles eindigt in het zeemansgraf

Koud en zout

2) Ons Naakt Bestaan

Ik wacht hier op een wonder
Ik wacht hier tot er iets gebeurt
Ik wacht hier op een wonder
Tot ik mijn geloof verlies

Ik wacht hier op een wonder
Ik wacht hier tot mijn ziel verscheurt
Het is niet zo bijzonder
Dat ik mijn geloof verlies.

Geloof wordt hoop, hoop wordt angst,
angst wordt nijd, wat rest is eenzaamheid.

Geloof wordt hoop, hoop wordt angst,
angst wordt nijd, een niet te winnen strijd.

Altijd keert het tij
de vraag is slechts wanneer.
En iedere golf verstilt.
Zacht schijnt de maan
de nacht verhult ons naakt bestaan.

3) Zondvloed

Een klaagzang klinkt. De zondvloed giert.
Golven breken. De zondvloed zwiert.

Bergen met gebroken botten,
verbrandde schuren, paardenhaar
Het zijn de resten van verloren generaties,
opgestapeld, naast elkaar

Een klaagzang klinkt. De zondvloed giert.
Golven breken. De zondvloed zwiert.

Als duisternis, ons verdriet verhult,
gaan we verder, met ons sober bestaan.
Maar wij moeten eerst, overleven,
de zondvloed zal, ons niet verslaan.

Een klaagzang klinkt. De zondvloed giert.
Golven breken. De zondvloed zwiert.

Genadeloos, de golven bijten dicht,
als de kaken van de mond van de hel
Ziek geboren, ons leven is geweid
geweest, aan een onmogelijk herstel

Een klaagzang klinkt. De zondvloed giert.
Golven breken. De zondvloed zwiert.

Levenloos, zij liggen stil en koud,
richting hemele klinkt ons verwijt
Verzwolgen, onder water zal ik zijn
waar ik hoor na deze hopeloze strijd

De mensheid wacht geen zegen,
kan niet vluchten voor de regen
Met het water tot de nek.

Water sluit ons in
Water slokt ons op

Zondaars, zondaars van geboorte
tot ons graf
Wij ontvingen, met open armen
deze goddelijke straf
Waarom bleef ik in leven
is de rechtvaardigheid vertrap
Waarom is de grootste zondaar
aan uw toorn ontsnapt?

4) De Zee Trekt Zich Terug

Zie de zee trekt zich terug.
In de branding verging onze naïviteit
onze laatste zekerheid.
Zie de zee vergeet,
de zee vergat.

Dit zachte weer, jij voelt het niet meer
Als glas zijn jouw ogen.
Wit dansend licht, prikt in mijn gezicht
Maar ik blijf onbewogen.

En onze Heer, verliet ons twee keer
ons wacht geen wonder.
Zijn kerk gebouwd, uit goed drijvend hout
bezweek en ging onder.

Er komt weer gras waar eerst water was
Bedeek onze doden.
Het grazend vee, eet het gedwee
zoals wij onze broden.

Refrein
En onze Heer, verliet ons twee keer
ons wacht geen wonder.
Zijn kerk gebouwd, uit goed drijvend hout
bezweek en ging onder, mijn vriend.

5) Lichtspel

Instrumentaal

6) Confiteor

Een verwatert zelfbeeld
kijkt mij aan
Een zwarte ziel
naast een bleke maan
Mijn zelfreflectie
behelst slechts waan
na twee keer kraaien
verdrong de haan

Mea culpa mea culpa mea maxima culpa.

Mea culpa mea culpa mea maxima culpa.

Oooh ik waste mijn handen
in onschuldig bloed.
Oooh om samen te sterven
ontbrak mij de moed.

Oooh het verlies van mijn onschuld
jou zachte gemoed.
Oooh ontglipt aan mijn armen
vergaan in de vloed.

Ideo precor beátam Maríam semper Víginem,
omnes Angelos et Sanctos, et vos, fratres,
oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Mea culpa mea culpa mea maxima culpa.

Mea culpa mea culpa mea maxima culpa.

Te sterven vergt een ander soort moed dan te overleven 4x